

KOZOROŽEC SIBIŘSKÝ

O 3 mláďata na celkových 17 jedinců se letos v červnu rozrostlo stádo kozorožců sibiřských v olomoucké zoo. „Všechna jsou samci, kteří tak získali nad samičkami převahu. Více zvířat obou pohlaví může být v jednom výběhu pospolu i v období říje, pakliže nechceme zapojit do reprodukce pouze vybraného samce. V případě, že ano, přikročíme k oddělení těch ostatních do jiného výběhu,“ uvádí zoolog doc. Jan Pluháček. Olomoucká zoo chová kozorožce sibiřské od roku 1994. K dnešnímu dni se zde narodilo 218 mláďat. Olomoucký chov tak dlouhodobě patří mezi nejlepší a nejúspěšnější v Evropě.

DAŇ ÚSPĚŠNÉHO CHOVU V ZOO OLMOUC

Kozorožec sibiřský je chován pouze v 17 evropských zoo a většina z nich má potomky našeho olomouckého chovu, což pro nás představuje nedostatek nepříbuzných zvířat ve chvíli, kdy hledáme nového chovného samce, nepříbuzného k našemu stádu. Pro kozorožce sibiřské není v evropských zoo koordinátor, takže malá populace může geneticky rychle chudnout. Navíc z veterinárních důvodů je téměř nemožné dovést jedince ze zemí mimo Evropskou unii z důvodu obav z chorob.

RYCHLE UBÝVAJÍCÍ DRUH STŘEDNÍ ASIE

Ačkoli je populace kozorožce sibiřského v přírodě odhadována na 100-150 tisíc jedinců, jeho populace ve všech 10 zemích výskytu (Afghánistán, Pákistán, Indie, Kyrgyzstán, Tádžikistán, Uzbekistán, Kazachstán, Čína, Mongolsko a Rusko) klesá. Mezinárodní unie pro ochranu přírody (IUCN SSC) jej proto od roku 2020 zařadila do kategorie „Blízko ohrožení“.

AKROBATY OD ÚTLÉHO VĚKU

Kozorožci jsou úžasní akrobaté. Dokážou šplhat s neuvěřitelnou jistotou. Je známo, že se na hraně srázů po prudkých skalních stěnách pohybují už od útlého věku. Matku následují mláďata brzy po narození. K pohybu po kamenitém podkladu mají kozorožci přizpůsobené paznehty s ostrou, pružnou hranou a vnitřní měkkou částí. Při došlápnutí se tak vytvoří podtlak a paznehty se „přisají“ ke skále. Jejich stavy v přírodě se snižují v důsledku činnosti člověka, který loví trofejní samce.

Kozorožci sibiřští žijí ve střední Asii ve vysokých nadmořských výškách. Stáda čítají do 30 jedinců, během říje mohou být i vícečetná, zastoupená obojím pohlavím. Samce říje značně vyčerpá a ubere jim i na váze. Zápolí mezi sebou o dominanci, přičemž stojí na zadních nohách a srazí se rohy. Zimu tráví na horských srázích, kde se velmi těžko dostávají k potravě díky až 35 cm vysoké vrstvě sněhu. Živí se travinami, bylinami, mechem, lišejníky, větvemi i jehličím. V přírodě spásají během léta až 100 druhů rostlin včetně mnoha léčivých, nepohrdnou houbami (holubinkami). Dospělí samci mohou mít 110 až 148 cm dlouhé rohy, samice oproti nim zhruba jen 40 cm. Obě pohlaví mají okolo rohů prstence, které charakterizují věk. Přes záda až k ocasu se jim obvykle táhne černý pás, během zimy ho mohou pokrývat skvrny. Mezi jejich predátory patří vlci, medvědi hnědí, levharti sněžní, loví je také rysí nebo rosomáci.

Iveta Gronska

tisková mluvčí, marketing

+420 608 101 325